

Pronađi ovu temu

Pretraga

3 Posta • Stranica 1 od 1

Свети Јован Златоусти о греху мужеложништва

12 Jul 2008, 13:44

Свети Јован Златоусти

"Распалише се жељом својом један на другога..."

Зато их предаде Бог у срамне страсти. Јер и жене њихове претворише природно употребљавање у противприродно. А исто тако и мушкарци оставивши природно употребљавање жена, распалише се жељом својом један на другога, мушкарци са мушкарцима чинећи срам, примајући на себе одговарајућу плату за своју заблуду.

(I Рим. 1, 26-27)

Према томе, све страсти су срамне, но нарочито је срамна безумна љубав (мушкарца, прим. прев) према мушкарцима, зато што у тим гресима душа страда и понижава се више него тело у болестима.

Погледај како Апостол и овде лишава незнабожце опроштаја, рекавши о женама слично ономе што је рекао о учењу: *претворише природно употребљавање*. Нико не може рећи, говори Апостол, да су оне до овога дошле будући лишене уобичајеног начина сједињења, и још да су се предале овом

тако необичном беснилу зато што нису могле да задовоље своју похоту. Јер је могуће претворити само оно што имају, као што је Апостол и рекао у слову о учењу: *заменише истину Божију лажју.*

Такође исто, али унеколико другачије, Апостол је рекао и о мушкарцима: *оставивши природно употребљавање жена.* И женама и мушкарцима он подједнако одузима могућност оправдања, окривљујући их не једино зато што су они имали насладу и, оставивши то што су имали окренуше се другоме, него и због тога што презревши природни начин прибегли су противприродном.

Али оно што је противприродно, већма је неумесно и непријатније, тако да се не може назвати задовољством. Знај да је истинско задовољство саобразно са природом, а када Бог остави (нешто или некога, прим. прев), онда све долази у неред. Услед овога, код незнабожаца није само учење било сатанско, него је и њихов живот био ђаволски.

Када је Апостол говорио о учењу, онда је он указао на свет и човечји разум, рекавши да су људи силом разумевања, даног им од Бога, и посредством свега видљивога, могли подићи се до Творца. Но, нису ово пожелели, и остали су без оправдања. А овде, уместо света, он указује на задовољство, саобразно са природом, којим су они са већом слободом и са већом пријатношћу могли да се наслађују, ослободивши се стида.

Али, незнабожци не пожелевши ово и повредивши саму природу, обрели су се изван сваке могућности за оправдање. Срамније од свега је то, што су и жене стремиле таквим односима, од којих би требало да се стиде више него мушкарци. И овде је достојна дивљења Павлова благоразумност, заправо то, како је он, нападајући на два опречна дела, са свом тачношћу достигао свој циљ.

Знај да је он хтео и да се изрази пристојно и да троне слушатеља, али једно и друго није било могуће; једно се другоме препречивало. Изразивши се пристојно, немогуће је тронуту слушатеља; а да би исти био снажније поражен, било је потребно јасније представити дело у свој његовој нагоди. Но, разумна и света душа Павлова са тачношћу је савладала и једно и друго. Оснажила је оптужбу именом природе и послужила се овом речју као некаквим покровом за пристојност говора.

Према томе, поменувши најпре жене, Апостол затим говори о мушкарцима: *а исто тако и мушкарци оставивши природно употребљавање жена. Доказ крајње искварености је развраћеност оба пола, када мушкарац, који је постављен за учитеља жени, и жена, којој је заповеђено да буде помоћница мужу, једно према другоме поступају као непријатељи.*

Примети још какве снажне изразе употребљава Апостол. Није рекао да су они гајили узајамну љубав и жудњу, него - *распалише се жељом својом један на другога. Примећујеш ли да је све произишло од преобиља жудње, која је показала да нема снаге да остане у својим сопственим границама? Све оне који престапају Богом установљене законе, жудња подстиче на оно што је необично и противзаконито.*

Као што многи, изгубивши потребу за уобичајеном храном, неретко једу земљу и каменчиће, а други, мучени силном жеђу често пију прљаву воду, тако су и незнабошци узаврели овом противзаконитом "љубављу". **Ако пак ти упиташ: откуда толика напрегнутост страсти? – Одговарам: отуда што их је Бог оставио. А од чега је произашла ова богоостављеност? Од безакоња оних који оставише Бога. Мушкарци са мушкарцима чинећи срам. Ти пак** (говори

Апостол) чувши о томе да се они распалише, не помислијај да је у њих била само једна болест жудње. Све превасходно зависи од немарности, која је и распаљивала страсти. Стога он није рекао *саблазнивши се*, или – *павши* [1] (Гал. 6, 1), како се уосталом изразио на другом месту. А како се изразио овде? *Чинећи*.

Они нису грех сматрали занимањем простим, него таквим, да су га са ревношћу свршавали. Апостол такође није рекао - жудња, него првенствено - срам, зато што су они посрамили природу и нарушили законе. Погледај, каква је велика сметеност произашла од ове и друге стране. [2]

Не само да се глава изместила доле, него су и ноге горе. Људи су постали непријатељи сами себи и једни другима. Јер су пронашли некакву жестоку борбу, која безакоњем превазилази сваку међусобну размирицу: борбу многоразличну и разновидну. Сви ови сујетни и преступници разделили су је на четири вида, тако да ова борба између њих није била двојна, или тројна, него у четири вида. Расуди сам.

У двојном сукобу подразумевам учеснике жену и мужа, јер је требало саставити једно, као што је речено: *биће двоје једно тело* (Пост. 2, 24). А ово је побуђивано жељом за општењем, које је и сједињавало оба пола један са другим. Ђаво пак, истребивши ову узајамну склоност и давши јој други смер, на овај начин разделио је полове међу собом и противно закону Божијем, из једне целине начинио је два дела.

Знај да је Бог рекао: *и биће двоје једно тело*; но ђаво је једно тело раздвојио на два. Ово је прва борба. Међутим опет, сваки од ова два дела заратили су како сами са собом, тако и један против другог. Зато што су жене почеле да наносе срамоћење не само мушкрацима него и женама.

А мушкарци су устајали један на другога и против женскога пола, као што се уобичајено и догађа у било каквој ноћној битки. Видиш ли другу и трећу борбу, четврту и пету?

Али постоји још једна; осим овде реченога, они су умали и на саму природу. Пошто је ђаво видео да сама жудња више од свега сједињује полове, зато се и постарао да разори овај савез како би уништио људски род не само противзаконитим расипањем семена, него и узајамном борбом и побунама; примајући на себи одговарајућу плату за своју заблуду.

[Re: Свети Јован Златоусти о греху мужеложништва](#)

12 Jul 2008, 13:45

Погледај како Апостол опет прелази на источник зала - нечастиво учење, и говори да је срам био плата за ово безакоње. Апостол говорећи о паклу и казнама, да не би људима нечастивим који изабраше овакав живот, показао се да не заслужује поверење па чак и смешан, објашњава да само ово задовољство садржи казну. Немој се чудити због тога што они ово не осећају, него још и испробавају насладу.

Знај да и безумни и обузети болешћу лудила много муче сами себе и, бивајући у жалосном стању, подједнако се и смеју и радују својим делима, која код других људи изазивају плач над овим болесницима. Али ми не говоримо да су они због тога ослобођени од казне. Напротив, баш због овога они се налазе у ужасном мучењу, а то је, да нису свесни свога положаја. Не треба болесни да суде о стању дела, него здрави.

Зна се да је у прошлости такво дело сматрано чак за законито. Један незнабожачки законодавац забранио је робовима да се

мажу уљем по сувом телу и да имају младиће ради грешења, давши такву част, а боље рећи срамоту, само слободнима. Уопште, незнабожци ово дело не сматрају за бестидно. Него за почасно и веома узвишено; и то у таквој мери да робовима (лишеним слободом, прим. прев.) даваху слободу само за њега. Тако је мислио "мудри" народ атински и "велики" Атињанин Солон. Могуће је пронаћи и много других философских дела која су заражена овом болешћу. Међутим, због овога ми нећемо овакво дело назвати законитим. Напротив, изјављујемо да су у жалосном положају и достојни многих суза људи који донеше овај закон.

Оно што чине блуднице гадно је, а боље је рећи: најгадније дело чине мужеложници. Телесни однос са блудницама, премда је незаконито, али је природно. А мужелосттво је и противзаконито и противприродно.

Када не би било геене (пакла), и када не би претила казна, онда би ово дело било горе од сваке казне. Ако се они наслађују, онда ово говори само о појачању казне. Ако бих видео да трчи наг човек који је сво своје тело измазао прљавштином, и не само да се не стиди него се још и хвали тиме што је учинио, ја се не бих радовао заједно са њим. Плакао бих због њега више него он сам, јер он не осећа свој стид.

Да бих вам јасније представио поругу, чујте од мене и други пример. Рецимо да се неко уверио у кривицу девице да је у својој спаваћој соби имала спаривање са неразумним животињама. Ако и после тога настави да се наслађује таквим спаривањима, није ли тада достојна суза првенствено услед тога што није могла да се избави од ове болести, не увиђајући порок?

Свакако, ово је свима јасно. Ако је ово безакоње тешко, онда и

оно (мужелоштво) није мање од првога, јер жалосније је трпети поругу од својих него од других. **Ја тврдим да су ови (мужеложници) гори од убица, јер је боље умрети него живети после такве поруге. Убица одваја душу од тела, а овај погубљује и душу скупа са телом. Ни један од било каквих грехова није раван овоме безакоњу. Они који падају у њега, када би схватили шта чине, примили би безбројне смрти само да се не подвргну овоме греху.**

Ништа, ништа није неразумније и теже од овакве поруге. Ако је Павле расуђујући о блуду, рекао: *сваки гријех који човјек учини ван тијела је, а који блудници своје тијелу гријешу* (1. Кор. 6:18), онда шта рећи о овом безумљу које је толико горе од блуда, да га је немогуће изразити. Не кажем да си ти само постао жена, него више од тога: ти си уништио своје постојање као мушкарац, [3] у женску се природу ниси изменио, а ону коју си имао ниси сачувао. Постао си општи издајник и једне и друге природе, достојан изгнања и од мушкараца и од жена, и да будеш каменован јер си повредио један и други пол.

Да би ти схватио како је велик овај грех, замисли следеће; ако би неко дошавши код тебе рекао ти да ће тебе човека претворити у пса, зар не би побегао од њега, као од најштетнијега човека? Али ево, ти си самога себе од човека претворио, не у пса, него у животињу презренију од пса. Он је још и подесан за нешто, а онај ко се предао разврату ни за шта није уноребљив.

Каж ми дакле, ако би неко запретио да ће учинити да мушкарци носе и рађају децу, зар се ми не бисмо испунили гнева? Али ево, они који се предају таквоме греху сами са собом поступају кудикамо горе. Јер они се не само, као прво, претварају у женску природу, него, као друго, остајући мушкарци постају жене, а боље је рећи не остају ни једно ни

друго. Ако желиш да сазнаш прекомерност зла и у другом виду, онда упитај, зашто законодавци кажњавају оне, који ушкопљују друге, и сазнаћеш да ни за шта друго, него за осакаћење природе (они ово чине, прим. прев).

Они који шкопе друге, не наносе човеку толико поругу (колика се наноси мужелоштвом), зато што су ушкопљени и после ушкопљења у многим случајевима корисни. Међутим, ништа није непотребније од мушкарца који је постао блудница. Зато што не само душа, него и тело које је допустило такву поругу постаје ништавно и достојно изгнања од свуда. Какве ли су геене довољне за такве!

Ако ти, чувши о геени, смејеш се и не верујеш, онда се присети огња содомскога. Заиста и у садашњем животу видимо приличје геене. Пошто су многи били потпуно спремни да не поверују онима који се јавише по васкрсењу и објавише да и сада постоји огањ неугасиви, онда их је Бог уразумио догађајима из садашњег живота. Такав (догађај, прим. прев) је био сажежење Содома и истребљење овога огњем, о чему знају они који су били тамо и сопственим очима видели трагове божанске казне и небеских муња. Појми дакле како је велик био грех који је побудио геену да се јави превремено.

Са друге стране, пошто су многи презирали речи (о геени), Бог им је на делу показао њено приличје у неком новом виду. Киша она била је необична, као што је и спаривање Содомљана било противприродно. Она је натопила земљу као што је и похота наводљавала њихове душе. Ова киша била је, по своме дејству, супротна обичној киши; јер не само да није покренула земљу да произраста плодове, него је исту учинила неспособном да прима семена. Такво је било и спаривање мушкараца Содомљана, које је њихова тела чинило још бесплоднијим.

Шта је гнусније, шта је одвратније од таквога мушкарца који је постао блудница? Каква јарост, какво безумље? Од куда је продрла ова похота која је повредила људску природу чак толико, колико је ни њени непријатељи не ба повредили? Боље је рећи да је толико ужаснија ова похота од непријатеља, колико је душа превасходнија од тела.

[Re: Свети Јован Златоусти о греху мужеложништва](#)

12 Jul 2008, 13:46

О, ви, који сте бесмисленији и од бесловесних, који сте бестиднији и од паса! Јер код ових никада не бива такво спаривање јер природа зна за границе. А ви, срамотећи свој род, учинили сте га бешчаснијим и од неразумних створења. **Стога, откуда је произашло ово зло? Од раскошнога живота, од незнања Бога. Увек када људи одбацују страх Божији, оставља их и свако добро.**

Зато, да тога не би било, имајмо пред очима истински страх Божији. Ништа тако не погубљује човека ако се отпусти од овога сидра, а равно томе, ништа га толико не спасава, као ако се држи за њега. Ако ми, имајући пред очима човека, са мањом решеношћу приступамо гресима, а често не чинимо ништа неумесно стидећи се више од поштованих слугу, онда расуди, каквом ћемо се безопасношћу ми користити тада, када пред очима будемо имали Бога.

Ваистину, при таквом нашем настројењу нигде ђаво неће напасти на нас јер би његов труд био бескористан. Када ђаво примети да ми блудимо изван и пловимо без узда, онда он, послуживши се нашом иницијативом, на крају задобија

могућност и да нас сасвим одвоји од стада. Немарне слуге, које оставивши неопходна дела на која су их господари послали на тргове, и без потребе и узалуд почну да се задржавају са пролазницима, трошећи овде слободно време, претрпеће штету. Оваквој штети и ми ћемо бити подвргнути када будемо одступили од заповести Божијих.

Ево и ми стојимо и дивимо се богатству, лепоти тела и осталоме што се нас не тиче. Исто као оне слуге које гледају представе мађионичара, а затим вративши се кући касно, трпе тамо жестоке батине. А многи, поводећи се за другима који чине сличне непотрешптине, чак су оставили пут који лежи пред њима. Али немојмо тако радити, јер смо ми послани да свршимо много неопходнога. Ако дакле занемаримо ово и, зауставивши се, почнемо са дивљењем да посматрамо на непотребне предмете, онда напрасно и узалудно изгубивши све своје време, ми ћемо се изложити жестокој казни.

Ако желиш да се занимаш, треба да су пред тобом ствари којима ћеш се запањено дивити и посматрати их све време, које нису достојне смеха, него дивљења и многих похвала. Међутим, ако почнеш да се дивиш ономе што је смешно, и сам ћеш постати смешан, па чак и гори од смехотвораца. Бежи брзо даље да се не би подвргао овоме.

Реци ми, дакле, зашто стојиш са запањеношћу гледајући на богатство и спреман си да полетиш ка њему? Шта видиш на њему дивно и достојно задржавања твојих погледа? Да ли су то коњи украшени златом, и слуге-Варвари, или евнуси, скупа одећа и у њој сладострасна душа, подигнуте увис обрве, или трчање и метеж? Није ваљда да је све то достојно дивљења?

Чиме се ови људи разликују од бедних, који играју на трговима и свирају на свиралама? Они, обузети силном глађу због недостатка врлина играју своју игру, која је смешнија од

игре бедних, тако трчући и обрћући се по раскошним гозбама, по кућама непотребних жена, затим у масу ласкаваца и беспосличара. Премда су и у злато одевени, но у жалосном су стању пре свега зато, што се више од свега баве оним што за њих нема никаквога значаја.

Не гледај на одећу, него отвори њихову душу и пажљиво погледај није ли она пуна безбројних рана, није ли обучена у дроњке, није ли усамљена и беспомоћна? Каква је корист од ове безумне пристрасности за спољашње? Много је боље бити сиромашан али живети врлински, него бити цар, али порочан. Сиромах се сам у себи наслађује сваким душевним задовољством и, услед унутрашњег богатства не осећа спољашњу беду. А цар, наслађујући се оним што му сасвим не приличи, кажњен је оним што је особито требало да му буде својствено, и мучи се у души помислима и савешћу, који га прогоне и усред задовољстава.

Знајући ово, одбацимо златну одећу и присвојимо себи врлину и задовољство које происходи од врлине. На тај начин, и овде, и тамо, ми ћемо се насладити многим радошћу и достигнућемо обећана блага, благодаћу и човекољубљем Господа нашега Исуса Христа, са Којим нека је Оцу и Светоме Духу слава, част, моћ, сада и увек, и у векове векова. Амин.

Напомене преводиоца:

[1] Сматрамо да Свети Јован Златоусти овде тумачи Апостолу изреку овако: Они су тако олако чинили овај грех. Јер се чак нису ни саблазнили или пали у искушење пре него учинише грех.

[2] Тј. од ова два противприродна односа људи.

[3] Tj. престао си да постојиш као мушкарац.

Prikaži postove u poslednjih: Poređaj po

size=2 width="100%" align=center>

[Odgovori](#)

3 Posta • Stranica 1 od 1

[Povratak na Duhovnost](#)

Idi na:

Ko je OnLine

Korisnici koji su trenutno na forumu: Nema registrovanih korisnika i 1 gost

- [Index boarda](#)
- [Tim](#) • [Obriši sve kolačiće boarda](#) • Sva vremena su u UTC + 1 sat [DST]

Powered by [phpBB](#) © 2000, 2002, 2005, 2007 phpBB Group

Prevod - [CyberCom](#)